

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

1. De merito Christi Domini, in hominum atque Angelorum
prædestinationem influxu, & causalitate, Doctorum sententiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

QVÆSTIO V.

An Christi Domini opera ex Dei gratia profecta prædestinationis alterius causa esse possint, ac de facto sint?

DE Christi meritis, an prædestinationis aliorum causa esse possint? agendum hic restat, ut disputatio præfens de causa prædestinationis penè absoluat: cum ex iis, quæ de eis statuuntur facili sit de aliorum meritis decisio. Ne vero quæstioni de nomine in utroqueque meritorum erga aliorum prædestinationem causalitate locus superfluo, aduerto (quod in anterioribus suppositum potius fuit quam explicatum: quia in eis nemo dubitauerat, neque distinctione, ut in hac nonnulli, præcauendum censuerat) quæstionem non esse; an alterius merita substantia ipsius voluntatis seu volitionis diuinae necessariae, ac prorsus ab omni extincto (necum libero & contingenti) independentis; causa esse possint? sed eius, ut ad obiecta, & effectus proprios, prædestinationis libere fertur, siue id necessitate Dei volitionis physice realiter identificetur, solumque sit realiter intentionaliter distinctibile, ut diximus, siue extincti obiecti, effectus, vel actionis, connotatione complectatur, vel aliter iuxta alios modos constituendi liberæ Dei volitionis, & decreti libertatem. Quod autem liberam hanc volitionem præmijs cuiusvis intuitu meritorum à Deo præstandi mereatur, quicquid, ita à Deo præstandi meretur euidens cunctis est: cum non aliter in præmijs, & propter merita dari à Deo illud possit, nisi ad liberam volitionem, & decretum illud alicui conferendi meritis ipsius Dei moueatur: quocirca sanctus Thomas 3. p. q. 24. art. 4. Alex. q. 3. m. 3. Bonavent. in 3. d. 11. art. 1. q. 3. Albert d. 10. art. 3. Richard. art. 4. quæstione 1. Durandus quæstione illa 3. primo illo sensu Christum, etsi omnes effectus prædestinationis nostræ promeretur, actum ipsum prædestinationis promeritum negant.

CERTAMEN I.

De merito Christi Domini, & in hominum atque Angelorum prædestinationem influxu, & causalitate, Doctorum sententia.

Explicatione puncti difficultatis manifestum sit eo gradu, & extensione Christum Dominum meritis suis nostræ, & Angelicæ prædestinationis causam fuisse, quo effectum eius fuerit causa: ut nimirum si omnes eius effectus meritis suis prædestinato, siue homini, siue Angelo à Deo obtingunt, adæquatæ prædestinationis illius causa censendus sit. Si autem, non omnes eius effectus, sed aliquos tantum partis prædestinationis respondentis illis tantum effectibus, quos prædestinato promeruit ipsique à Deo obtinuit, ac proinde prædestinationis eius inadæquatæ causa debeat solummodo reputari. Unde constat veram quæstionem huius de causalitate meritorum Christi in hominum, vel Angelorum prædestinationem ex iis, vel maxime, pendere, quæ de merito Christi respectu Angelorum, & hominum exactè discussimus controu. 6. de incarn. d. 2. q. 2. & sequentibus: quare ex ibi statutis principijs nostris sententiam in re præsentæ cert. 2. dicemus. In ea verò Capiteolus in 3. d. 18. quæst. vn. art. 3. Christoph. de Ortega de Deo Pno, Tomus II.

ad argument. Scoti contra 4. concl. Sconinas ibi concl. 3. Ferrara 4. contra gent. c. 55. Driedo de captiu. & redemptione gener. humani tract. 2. cap. 2. p. 3. art. 4. ad 1. obiect. & tract. 4. tract. 2. p. 8. m. 3. Adamus in cap. 1. ad Ephes. & vlt. verba ad Philipp. & ad Rom. 3. ad ea verba ubi est gloria tua? & in cap. 1. epist. 2. Petri, censent, nec fidei, nec aliorum dispositionum, ex Dei etiam gratia profecturum, formalem impij iustificationem præcedentium, quare nec prædestinationis, quoad eos effectus, & gratiæ auxilia ad eos requisita, causam meritoriam Christum Dominum esse: quia, etsi Christi merita impij non iustificet formaliter; at quoad efficaciam applicatæ iustificationem & remissionem peccatorum formaliter gratiam immediatè in horum sententia inducunt: quare pro nullo priori applicari nobis possunt, quin statim nobis, & remissionem peccatorum & formalem sanctificationem inducant: ac proinde pro nullo alio priori anteriori, & remotiori ad iustificationem (ad quod procul dubio fides, & dispositiones reliquæ ex gratia Dei auxiliante profectæ spectant) applicari nobis possunt. Eandem sententiam satis indicant Ruard. art. 6. & terum obicitur, & Franciscus Somnius 2. demonstrat. Euangel. tract. 1. c. 19. Eam vero sententiam absurditatis, & erroris in fide notat Vasquez 1. parte d. 94. cap. 1. & tom. 1. in 3. parte d. 77. & merito, ut cert. 2. concl. 1. videbimus.

2. Soarius noster tom. 1. in 3. p. d. 41. sect. 4. & fusius 1. p. 2. de prædest. c. 14. num. 12. & 21. (ubi nostri Vasquez impugnacionibus pro virili contendit occurrere) specialiter discursit. Quia etsi Christum ante Adæ lapsum, eiusque præuisionem secundum substantiam prædestinatus, atque absolute merens præuisionem adeo in sententia fuerit tamen, cum non nisi post præuisionem Adæ peccatum, mortalis, & passibilis fuerit à Deo decretus, merita eius, ut morte consummata, & in singulari, ut his, qui sunt, prædestinati præ alijs, & specialiter applicata non potuisse à Deo præuideri, sed in communi & ut fundata in morte Christi erga Deum, & homines omnes communi, & equali censeri. Unde, etsi Christi meritis prædestinati debeant suam prædestinationem absolute, & gratiam omnem, qua ipsorum gratia, & beneficium est, non autem comparatiue, atque, ut est eorum præ alijs non prædestinatis in salutem destinationis, electio, atque ab eis non prædestinatis discretio: quia ex merito communi pro omnibus, meriti quidem potuit, ut prædestinati ita in salutem destinarentur, non autem ut alijs, pro quibus æque, ut ita etiam destinarentur, promeritis eis, non destinarentur, cuius potius oppositum meruit; tamen si hos præ alijs ab merita sua prædestinare, vel etiam omnes, vel nullos liberum Deo reliquerit: ac proinde non electio aliorum à prædestinatis Dei solum arbitrium, non autem Christi merita causam habere potuit. Confirmat exemplo testatoris mandantis hæredi, ut tot Virgines in matrimonium collocet: cuius voluntas, & etsi causa sit, ut electæ ab hærede dotem, & matrimonium obtineant, ut autem non electæ ab hærede ab eo beneficio excludantur, ac proinde, ut electæ præ alijs, seu reiectis ab eo alijs illæ fuerint, non quidem testatoris voluntas, quæ pro omnibus, æqua, & communis fuit in causa est, sed sola voluntas hæredis. Quoniam vero Vasquez d. citata hanc doctrinam consutauerat: quia Christus Dominus specialiter pro prædestinatis merita sua applicasse, & orasse Discipulorum nomine designatis dicitur Ioan. 17. Non pro mundo rogo, sed pro iis, quos dedisti mihi: unde, & prædestinatorum præ alijs ab speciali illa applicatione, & oratione Christi exclusis, prædestinatio etiam comparatiue, &, ut electio præ alijs non prædestinatis est, videtur suaderi: ad ordinem suum intentionis, & electionis inter efficaces Dei voluntates primo Soarius recurrit. Atque ordine intentionis, & salutem Prædestinatorum præ alijs, & suo ordine prius, & prius media fini illi propinquiora à Deo præ sua mera voluntate fuisse decreta: in cuius demum secreta, arcanaque consilia, non autem in humanam Christi voluntatem, ut principium, & radicem totum prædestinationis negotium reducendum est: Cum Apostolus ad Rom. 11. exclamet. O altitudo diuinitatis Sapientia & scientia Dei! Quo posito specialis illa applicatio meritorum Christi, atque pro prædestinationis ratio ordinis executionis potuit solummodo inferuire, ut hi nihil nimirum præ alijs saluarentur; non

EE e auctori

autem ut eligerentur, qui intentionis ordine electi efficaciter à Deo supponebantur; id quod non ex adeo difficili doctrina sua de ordine intentionis, & electionis inter voluntates efficaces finis, & mediorum contingentium, & liberorum, sed ex textu ipso potuisset apparentius suadere: dicitur enim. *Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi.* Scilicet à te datis iam ante orationem hanc meam, quæ datos à te illos supponit electos. Denique: cum Vaquez ipse (inquit) fateatur specialem illam applicationem meritorum Christi per orationem pro prædestinatis solum ex Dei inspiratione, & motione Spiritus Sancti ex intentione salutis ipsorum, atque medium utique fuerit ad eorum salutem consequendam, ac subinde ad prædestinationem, huius effectus fuit: & cum orationem, & specialem applicationem meritorum Christi natura antecesserit, sub huius motionem, & causalitatem venire non potuit: quare, nec totam prædestinationem, & quoad omnia media, & effectus suos, Christus promeruit. Mitto alia, quibus contra Vaquez contendit ad motionem illam, & inspirationem orationi Christi præuiam diuinam intentionem salutis prædestinatorum liberam sine connotato exuinsco assignabili, admitti contradicitori in eius sententia ad eius libertatis constitutionem: alia item, quibus contra eundem contendit eam intentionem absolute efficacem esse. His siquidem ipsis seipsum Soarius impugnat: siquidem 6. de providentia, & hac ipsa 7. de prædestinatione dixit, ex inefficaci finis cuiusvis, & in re hac salutis prædestinati, efficacia media, quibus de facto infallibiliter obtineatur, providere Deum posse Soarius ipse fateatur. Cæterum in multis his, quæ Soarius præ fuit discursus facilitate, copia, & subtilitate, ut alias semper ad rem præsentem mouet, immota vellem non pauca.

3. Primum: Quod merita in communi solum ac non in particulari, ac singulari præviderentur à Deo ante Adami peccatum: id enim rationi visionis intuitiva, cui in eius sententia ex parte obiecti præcisiuam esse reputat, conuenire sine contradictione nequit; est autem diuina scientia cuiusvis obiecti intuitiva (ipso etiam faciente) essentia sua cognitio. Insuper cum re ipsa nihil Christus operatus fuerit nisi in peccati remedium, atque ab ipso reparationem, tanquam primarium finem, & incarnationis à Deo, & operum suorum à Christo intentum ad omnia eius opera, ac merita vniuersum sumpta peccatum præcessit, si ad eius merita redemptionis debuit, ut Soarius supponit, præcedere: ac proinde nihil meritorum Christi absolute ante Adami lapsum prævideri item quod ait visa merita Christi ante Adæ peccatum ut fundata in eximia eius erga Deum, & homines Charitate: Si intelligit de amore Christi erga Deum terminato præcise, & qui amoris erga proximos deinceps oriundi fundamentum sit, & in quo hominum amor solum fundamentaliter videatur: cum necessarius Christi erga Deum amor omnino in eius sententia sit, meritorius non erit: quare, & electio prædestinatorum, ut dilectio etiam atque in illorum commodum ac beneficium tendens ex meritis Christi contra ipsum Soarium non erit. Si autem intelligat amorem, qui simul in Deum, & hominum redemptionem propter Deum: cum redemptionis amor in eius doctrina absolute lapsum hominem supponat, pro priori ad lapsum hominis, nec esse absolute potuit, nec à Deo præuideri, multoque minus actus alij meritorij, qui ex eo amore redemptionis hominum propter Deum suborti fuerit: tum, quia liberè ab eo suborti, & qui in causa, quæ solum tunc videbatur, nempe in amore redemptionis videri certo absolute non poterant. Tercio ordo ille intentionis, & executionis efficacium Dei voluntatem erga libera Christi opera & meritoria mouendus hic non erat. Tum, quia cum eorum libertate, ac merito contradicitori pugnat, ut saepe maximè controu. 4. de volunt. d. 6. ostendimus & hac controu. 7. non semel. Tum quia in operibus ordine solum intentionis acceptis nullum meritum esse potest, sed solum ordine executionis, quo physice, & executoriè à merente apponuntur: unde contra Soarium fiet: ut prædestinatio adhuc, qua prædestinatis benefica, nec solum qua electio respectu aliorum prædictiua Christi meritis nullatenus debeatur: ad quod solum is ordo à Soario mouetur. Tum demum, quia in eo

amore, ac meritis Christi ordine illo per solum præuifis potuit esse specialis applicatio pro prædestinatis: præ non prædestinatis, si ordine executionis sit attendenda, ut sit illorum comparatiua electio. Nec potuit solum sed debuit: cum ordo intentionis debet necessario, quoad obiecta, etiam non quoad statum, omnino respondere ordini executionis. Exclamatio illa Pauli pro arcanis Dei consiliis in negotio nostræ prædestinationis extra rem, & Pauli mentem induitur, qui cam facit per ex meritis Christi factam dogmaticè docet. Cum enim Christi merita siue specialiter pro aliquibus applicata, siue non applicata, Deum non determinent, nec cogant, ut illos prædestinet, etiam, quod facit, superius, & immensè redundans meritorum pro prædestinatione aliorum est, non apponat, semper notis ad arcanum Dei Consilia venerabundus recursus debuit in negotio prædestinationis patet. Quartum, quod de oratione contra Vaquez obicit æquo robore Soarium ipsum impugnat, quomodoque enim pro omnibus hominibus atque speciali vlla oratione, aut applicatione pro prædestinatis fuerit Christus merens, ex gratiæ auxilio promeruit fuit, atque de facto ipsius merita; ac subinde ipsa data auxilia gratiæ prædestinatorum electionem ac prædestinationem, qua ipsis proficiat fuerit, quoad reliqua gratiæ dona à Deo obtinuerunt: ac proinde ab æquæ gratiæ Christo ad opera meritoria datis prædestinatorum inchoatur: quæ tamen, in ipso, eius meritis præcedentia, Christus promereri non potuit: ergo nec prædestinationem ad æquatam prædestinationem, quod proficiat quam promeruit esse fateatis, siquid tua electio probat.

4. Testatoris exemplum, etiam probet aliquid gratiæ, & beneficij vltioris virginibus eligendis eorum designatione ab hærede præstandi reliquias testatorem, qui nec virginibus dotem ex suis bonis legauit, non tamen vocabat electionis eius Virginum illarum, quæ aliis relictis ab hærede speciali in illas beneficio sit, cessant non esse testatorem, cuius voluntate, & legato salutis electio illarum præ aliis ad dotes illas non esset: immo neque ab eius hærede, qua tali, esse vltimam potest: quare & electionis illius causam esse voluntatem dotes pro nec maritandis legantis Testatoris Soarius ipse merito laudat, ut mox videbimus. Adde testatorem eo ipso, quod numerum eligendarum taxauit, nullum determinatum excludit, cum eas in singulari eligendas hæredis penitus voluntati, ea taxatione ipsa numeri à se facta cautius, ut reliquæ manerent excludit: quare, si res hoc exemplo hoc omnino esset aptanda, ac definita Christiani meritis suis electionis comparatiuæ prædestinatorum præ aliis causa, in sensu etiam, quo à Soario negatur, potest dubio foret, sed quoniam Christus voluntate, ac meritis suis omnium hominum in singulari salutem, & voluit, & meruit exemplum ad rem non est, neque ab eo ad rem præsentem tenet contra Soarium illam. Tunc autem aliter contra ipsum ab eo exemplo illud citat. Si enim, ut ipse exemplo ipso illo contentus, aliquid beneficij, & gratiæ Virginibus ab hærede designatis ab ipso confertur, quod non manet à voluntate testantis, sed à sola hæredis illas in particulari, & individuali designatione: idque ipsum in prædestinatione libera Dei ob merita Christi esset admittendum, ut scilicet aliqui gratiæ à Deo illos eligente specialis, ac soli ipsi, nec meritis Christi debere in prædestinatos admittendum sit, sibi aperte contradicit: statuit enim merito & Catholicè totum, quod beneficij, & gratiæ diuina prædestinatione affertur prædestinatis, meritis Christi debere, ab ipsisque causari: cuius aperta ratio, & exempli disparitas est: quia Christi merita pro prædestinatis omnibus in singulari, & eorum omnium individuali prædestinatione extiterunt, quin Christi meritis, & voluntate numerus prædestinandorum hominum taxatus Dei voluntati, solummodo singularibus intra eum numerum eligendis relictis, ut ita aliorum intra eum numerum omisso, (quorum scilicet electione numerus eligendorum & Christi meritis, & voluntate completum, nec prædestinatos caperet alios) prædestinatis locum fecisset, ac proinde in horum beneficium cederet: cum fecisset nec numerum prædestinandorum à Deo Christi voluntate, & meritis taxatus fuerit, nec singularibus

aliqui eligendorum omisiss, sed pro omnibus in singulis, & omni individuatim prædeterminatione fuerint, quod non prædestinati exclusi à numero prædestinatorum ex libera Dei electione fuerint, nihil amplius bene, gratiaque attulit, & contulit, prædestinatis, nec illi, gratiaque attulit, & contulit, prædestinatis, quam illis etiam in prædestinatorum numerum adscitis affert. Ex quibus illud contra Soar. clarescit, Exemplum hoc, ut ab ipso expenditur, alteri sententia sue parti aduersari, alteri vero ad quam ab ipso inducitur, minime posse facere.

5. Quod autem aiebat ex aequali, & communi pro omnibus merito Christi electionem comparatam prædestinatorum præ non prædestinatis non esse meritum Christi effectum, neque ipsi deberi De merito Christi, ram ordine intentionis, quam executionis, siue ante, siue post Ade peccatum præiulio, eandem vim habet: quare ultra falsa, quæ in eis doctrinis, cum absolute, tum ad hominem deprehendimus, inutiliter, ut inigo diximus, à Soario mouentur: eius vero argumenti debilitatem, & solutionem faciem satis indicauimus numero proximo, attingitque sufficienter Valquez fufusque Magister meus Daza citatis locis, ex quibus, clarius adhuc, illud relictum certamine secundo, Cæterum noster Alarcon non satis se ab illo expeditum censens d. de causa prædeterminationis multis contendit Christum pro exclusionem reproborum à prædeterminatione, & auxiliis efficacibus speciatim merita sua applicuisse, atque Deum orasse. Primo ex datis verbis Ioan. 1. r. *Non pro mundo, id est non pro prædestinatis, rego sed pro his quos dedit mihi, id est prædestinatis.* Sed intento, & interpretationi textus contradicit, subditur enim. *Et nemo ex eis perit: (pro quibus vique oro) nisi filius perditionis.* Indas nimirum, qui non prædestinatus, sed reprobos erat. Nominem ergo mundi non reprobi, nec nomine datorum à Patre pro quibus Christus orauit prædestinati intelliguntur: sed horum nomine Apostoli, & discipuli, qui Christum comitabantur, erantque ipsius fidem prædicatione propagaturi, atque ij omnes, qui eorum prædicationem, atque Apostolicum exercitium erant post modum suscepturi & imitaturi, siue prædestinati essent, siue non prædestinati, quin Pater aliquis doctus, aut rigidus interpres orationem illam ad prædestinatos omnes extendat. Nec Alarcon ipse, nisi suæ doctrinae oblitus ad eos omnes potuerit extendere, cum prædeterminationis antiquorum Patrum non oratione, sed gratiarum actione causam Christum fuisse doceat. Probat secundo: quia honestissime, atque ex virtute iustitiæ vindictam in peccatorum vindictam negationem auxiliorum efficaciam ad salutem, & prædeterminationem à Deo petere, sicut ex Dei Charitate, & zelo Propheta ut in scelestos mala deplinat Deum orabant ipsique diu, infansaque omnia imprecabantur: atque Abeli sanguis in Cain, & animæ Martyrum etiam beate in Tyranos verbis illis Apocal. 9. *vindicta sanguinem nostrum,* clamabant pro supplicio, iuxta nostrorum Viegas Perei, & Alcazar doctam interpretationem. Ac Petrus Christi virtute, & verbo suo Ananiam, & Saphiram mortem intulit, teste sancto Augustino de mirabilibus sacre Scripturæ, Gregorio Magno 1. Registr. cap. 24. Chrylustom, ad eum locum Actor. Et mortem quidem impimentem auxiliorum efficaciam ad penitentiam finalem negationi coniunctam (quod ipsum est negationem prædeterminationis virtute Christi imperare, atque impetrare, ut apud venerabilem Patrem Gaspar Sanchez ibi, & Salmeron tradatu 1. r. Patres aliquot obseruant, ex quibus Bassilius est in proem. his verbis. *Non dignus habitus à sancto Petro est Ananias, qui de agenda penitentia quidquam audiret: nec tantum spatium saltem nancisceretur, quo vel leuiter animo indoleret.* Si autem virtute meritorum Christi ea Petro fuit data potestas, ut ob Ecclesiæ commune bonum, ac ne alij Petro successoribus, ac in eis Spiritu Sancto mentirentur; quidni idem Christi voluntati, ac meritis ob eundem finem, atque ad iustitiam honestissime, ut diximus, exercendam in peccatores concedatur. Adde Christum Dominum ut aliarum virtutum, ita & huius exemplo nobis præire oportuisse: maxime cum ea non à sanctissimis Prophetis solum,

Christoph. de Ortega de Deo Vno. Tomus II.

sed adeo etiam Patre, cuius perfectionis vitæ suæ exemplis, & adhortationibus, imitationem voluit nobis Christus intimare in denegatione auxiliorum efficaciam finalium, & prædeterminationis peccatoribus ob antea delicta, sapissime, atque honestissime exerceri videret.

6. His autem omnibus à se non ignoratis, sed præcorum debilitate suppressis ac per neglectum omisiss vno verbo præcauit, taciteque, & anticipatè respondit Soarius supra eius virtutis exercitium, etiam in prædeterminatione negationis auxiliorum finalium efficaciam, & prædeterminationis peccatoribus non prædestinatis ob peccata prius ab ipsis admissa, honestissimum quidem; at officium redemptoris & Mediatoris hominum non decere: cuius ipse memor semper aiebat proinde Ioannes 3. numero 17. *Non misit Deus filium suum in mundum, ut iudicet mundum, sed ut saluetur mundus per ipsum:* cui & fini, & muneri negationem prædeterminationis velle reprobi, ac meritis suis impetrare manifeste repugnet: quin imo Ioan. & Iacob. fulmina in Samaritanos quod ipsum diuersorio adhuc, recipere nollent virtute Christi imperare, atque adeo impetrare volentibus benigne corripuit, verbis illis, *Nescitis, cuius Spiritus sitis:* mei nempe, nunc in aduentu primo hominibus eorumque salutem omnino proficui; non Spiritus Eliæ in vindictam de peccatoribus propens, ut Patres & interpretes omnes: & sane si Christi merita & sanguis pro vindicta peccatorum clamassent, quo pacto melius clamasset quam Abel iuxta Paulum ad Hebræos. 12. atque eius interpretes omnes. Petrum autem mortem Ananiam, & Saphiram impetrantem etiam negationem auxilij efficacis à Deo voluisse, ac impetrasse, nec Patres recitati, nec ullus alius interpres docet: neque id, quod interius arcanum occultumque fidelibus erat, sed mors ipsa subita, quam videbant, atque, ut summum damnationis eorum à Deo præsumptio inde fidelibus facile suborta documento esse potuit in oblati Deo defraudarent, ac mentirentur: instat nihilominus Alarcon Christum Dominum etiam in primo aduentu non solum Redemptoris, ac Mediatoris hominum, sed & Iudicis eorum munus habuisse: ac proinde Iudicis exercitium hoc in vindictam peccatorum opportunum ipse fuisse, non indecorum. Assumptum probat ex illo Ioann. 5. *Omne iudicium dedit Filio, &c. & capite 9. in iudicium ego in hunc mundum veni, ut qui non vident, videant, & qui vident cæci fiant.* Quem locum de iudiciaria Christi in primo aduentu, & mortaliter viuens potestate, & exercitio in prædeterminationis, & negationis eius negotio à nostro Barrada tom. tertio, libro secundo, capite secundo intelligi ait. Cæterum in hac instantia nimis purum Scholasticum ætatis suæ regit, sono, non sensu literæ, testimonia scripturæ producens. Nemo enim Patrum, Interpretum, aut Scholasticorum est, qui primum locum de iudiciaria Christi, qua hominis potestate in primo eius aduentu, & mortali erga viuos adhuc homines exercenda eum locum interpretetur: sed Christi iam immortalis, & erga homines viæ, ac vitæ exacto curriculo. Secundum testimonium de iudiciaria potestate, eiusque exercitio ab Alarcon intentis minime à nostro Barrada intelligitur: nam etsi capite secundo, vers. fin. sub titulo, *in iudicium ego veni,* &c. vers. aut §. *Credidit mendax ille,* sub finem aliquid eiusmodi sonet, tamen Chrylustomi de iudicio occasionali, siue occasione, ut grauius Pharisæi iudicarentur ex Christi, qui non crediderunt, Ethnicis, & ignorantioribus credentibus, aduentu sententiam sequitur, & eis verbis explicuit, ut ex anteriori contextu patet, & ex toto contextu paragraphi sequentis, maxime siue ut autem videret Alarcon quam, & cuius interpretationem sequebatur: & intercederet in testimonio illo satis haberet, si hæc apud Doctissimum Euangeliorum interpretem Maldonatum ad illud caput, & locum numero 39. legisset. *Aliam iudicij interpretationem, quam alius quidam Theodoretus offert, nouorum hæreticorum interpres, ut pro iure, ac potestate accipiantur iudicandi ineptam iudico.* Adde iudiciariæ eius potestatis

DDd 2

potestatis exercitium Christi Domini in negotio prædestinationis prædestinatorum & negationis prædestinationis absque iniuria, & iniqua acceptione personarum admitti non posse: cum diuturniores grauioreque longe peccatores, quam reprobi plures fuerint, sint etiam non pauci prædestinati: quod et si ex mera Dei liberalitate, & misericordia absque acceptionis personarum vitio fieri possit factumque, ut diximus fuerit: at vero ex iudiciali potestate absque eo vitio fieri nullatenus à Christo Domino potuit.

7. Denique Heize, (quem sectatur Arriaga disp. 37. sect. 5.) disput. 29. c. 3. n. 2. alia ratione specialem hanc meritorum, & voluntatis Christi causalitatem in negationem prædestinationis reproborum probat, ut causa electionis comparatiue prædestinatorum præ reprobis dici Christus possit: siquidem nouit scientia media oblatione & exhibitione meritorum pro omnibus Deum illos prædestinatum, hos vero non prædestinatum, atque ex ea scientia merita exhibuit: quare, & negationem prædestinationis interpretatiue voluit: sicuti, & quisquis medium infallibiliter connexum cum effectu aliquo ex scientia connexionis eius infallibilis apponit, velle interpretatiue effectum illum, & indirecte censetur. Vtrum idem Heize n. 32. & 33. huius modo, & rationi diffidit tandem: & in eis quidem, cuius oppositum absolute intenditur ab apponente effectus infallibiliter connexos cum eo, quod apponitur, nec interpretatiua, nec indirecta voluntas est effectus illius, ut in permissione peccati constat: quæ tamen voluntas sit auxilij sufficientis cui connexum peccatum est, eo connexionis modo, quo meritis Christi negatio prædestinationis connexa est: atque à Christo præstitur: tamen, quia bonus auxilij usus, & peccati potius negatio serio à Deo intenta est, atque ex ea intentione à Deo confertur indirecta adhuc, & interpretatiua peccati voluntas non est: & in re præsentem est adhuc ratio vigenit. Siquidem Christi merita pro omnium salute, & prædestinatione Deo exhibita, ipsum, ut omnes prædestinet, non cogant ad id tamen solummodo inducant, & conducunt: nusquam autem, ut alicui deneger prædestinationem auxilium vero indifferens ad vtrumvis sufficiens, ad vtrumvis voluntatem sollicitat: demum muneri Redemptoris, cui impossibilis voluntas negationis salutis, & prædestinationis expressa est, repugnat eius negationis indirecta, & interpretatiua: vti Deo ob rationem similem peccati indirecta, & interpretatiua voluntas: cuius enim obiecti voluntas expressa alicui est impossibilis indirecta, & interpretatiua eius obiecti voluntas eidem repugnat. Referri possunt pro extrema sententia in re præsentem DD. alij, qui Christum Dominum, etiam quoad proficua prædestinati causam prædestinationis adequatam fuisse negant: quia inter prædestinationis effectus beneficium Redemptoris sui, Christum nempe ipsum, eiusque merita recensent, quæ dubio procul Christus Dominus absolutis suis meritis (quæ solum merita sunt, non autem in spe, & per modum pretij, & solutionis à nonnullis nuper excogitata) dubio procul non potuit promereri. Hanc difficultatem attigit Soarez supra contra Vasquez, nollens autem, & contra seipsum, ut vidimus numero 3. sub finem. Quoniam vero conclusioni vtrique nobisque, & aliis fere omnibus communi, aduersatur vbi eam statuerimus certamine secundo opportunius diluatur. Aliunde etiam posset sententia prædestinationis adequatæ, quoad prædestinatos scilicet omnes ex meritis Christi impugnari, nec segniter contra Doctores plures, ut eodem certam, videbimus, vbi impugnacionem proponemus, ac diluimus.

CERTAMEN II.

Nostra sententia de causalitate meritorum Christi in Prædestinatorum electionem conclusivum distinxit proponitur, & probatur.

1. Prima conclusio Reliquorum à primis Parentibus hominum prædestinatorum causa prædestinationis adæquate sumptæ quoad ipsos proficua meritis suis Christi Domini certo, & catholice fuisse discreta est: antiquiorū Scholasticorum conclusio antiquæ prædestinationis & recentioris scholæ Thomisticæ Domini causæ Thomisticæ etiam nostræ scilicet (ut æstimo) antiquæ illius, formioris omnes referunt, & sectantur Bâñez l. 1. c. 4. §. 1. hac controuersia. Mol. disp. 1. in articulum 1. & 4. d. 1. punct. 4. §. 1. Vasquez d. 94. cit. 2. & 3. Sotus tam. mer. lib. 4. c. 2. q. 6. sect. 1. concl. 3. Soarez t. 1. p. 3. d. lib. 2. & 1. p. lib. 2. de causa prædest. c. 2. 1. Amabilis, c. 2. n. 5. Granad. t. 2. tract. 2. disp. 1. n. 1. Tanquer. l. 1. q. 4. dub. 2. assert. 3. Arriaga vbi proxime loca propol. q. 2. art. 8. dub. 4. n. 44. vers. Dico Christus. Probatur ex ad Ephes. Benedixit nos in omni benedictione spirituali in caelestibus in Christo, nec, quia Deo, solum: cum textus de Redemptore sit scilicet: qui, ut Deus, pater in omnibus ad extra cooperans non est, sed et homo, operibus dignitate, & Deitate filij dignificatis meritis, & condigne pretium, & satisfactionem exhibuit. Ex quo sic arguitur quidquid est effectus prædestinationis in nobis intra benedictionem spiritalem Dei in caelestibus, id est in ordine ad salutem spiritualem, & æternam vitam: at quidquid benedictionis Dei spiritualis in caelestibus in nobis est in Christo, qua homine aque ex eius meritis, & Redemptione est: ergo quidquid in nobis effectus prædestinationis est in Christo, huc ex eius meritis, & Redemptione est: quare & totius prædestinationis, ut omnes suos ambieffectus omnium, saltem reliquorum à primis parentibus (de quibus conclus. 1.) hominum causa meritis suis exiit Christus. Dices effectus & executione, siue ordine executionis totius prædestinationis nostræ causam meritis suis Christum exiit, seu ordine intentionis, quo Deus, & salutem omnium prædestinatorum intendit, saltem inefficaciter, & merita efficacia ante absolutam Christi merita etiam per merita illa posterius natura executionis habenda, antequam natura efficaciter decreuit: in eis vero anterioribus decretis Dei ordine intentionis diuinam prædestinationem consistere: alia vero ordine executionis subsequenter non prædestinationem, sed eius executionem consistere. Contra primo: quia benefice illæ voluntates Dei erga prædestinatos, benedictiones, & præcipue benedictiones Dei spirituales in caelestibus sunt: ergo in Christo, atque ex eius meritis eas etiam habuimus, in quo, & cuius meritis benedictiones habuimus omnes iuxta Paulum. Contra secundo: quia Christus meritis suis gratus, & benedictiones spirituales in caelestibus nobis obicit, non ut cunque, sed mediatiue, reconciliatiue, & propitiatiue: quatenus scilicet Dei offensam, grauiterque in peccatores infensi voluntatem propitiam reddidit illis exhibitis, ipsique, ut mediator eos reconciliant, ut dogma Catholicum est: id autem meritis suis Deo exhibitum non posset efficere, si ante merita sua absolute exhibitum Deum erga peccatores placatum supponeret: ut eos iam in suam gratiam, atque æternam salutem elegerit, & prædestinasset. Tercio, quia efficax electio gratia, & auxilij efficacis ad salutem per merita Christi exercit, & executione obtinenda, posterius, pugnat cum eorum absolute libertate ac merito, suoque obiecto contradicere, ut controu. 4. d. 6. atque hac controu. 7. d. antecel. 5. videle electione ad gloriam ante prauis absolute merita late monstrauimus. Oportune Christostomus ad iam recte verba